

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Για την Ελλάδα Δρ. 10.—Για το Έξω-
τεμικό 50 χρ. 0

10 λεπτά το κάθε φύλλο λεπτά 10

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στα κώδικα της Πλατείας
Συντάγματος, Ομόνοιας, Υπουργείου Ο
κονομικών, Σταθμού Τροχιοδρόμου (Ο-
φθαλματρείο) Σταθμού ύπογειου Σιδηρο-
δρόμου (Ομόνοια) στο καπνοπωλείο Σαρρή
Πλατεία Στουρνάρα, Έξαρχεια) και στο
βιβλιοπωλείο «Εστία» Γ. Κολάσου.

Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά
κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ

Βουλγαρικό κοιτάδι βρώθηκε αυτές τις μέ-
ρες κάτω στο Ξεροκάμπι της Σπάρτης. Αδιά-
φορο αν ο Διμπερόπουλος κι ο Σολωμός με τα
παλικάρια τους λέγονται Έλληνες. Κατά βά-
θος τίποτ' άλλο δεν είναι παρά κοιτατζήδες
που πολεμάνε όχι για να πάρουν την Μακε-
δονία, αλλά για να ξεπαστρέψουν την Ελλά-
δα και να την κάνουν, αν ακόμα δεν την έ-
καναν, έπαρχία Βουλγαρική.

Νά τα καλλάκια που φωνάζαμε στο πε-
ρασμένο φύλλο. Νά τα καλλάκια, που δεν τα
φοράει ο στρατός μας, μα που τα φοράμε ο-
λοί μας πέρα πέρα, από τον πρωθυπουργό μας
λοία με τον τελευταίο τσολλά της Σπάρτης—
καλλάκια που ταιριάζουν περίφημα στα κε-
φάλια μας, που τα φοράμε με καμάρι, και
που με δαύτα—να τ' ξέρετε!—σήμερα' αύριο
θα τραθήξουμε ολόγισα στη νίκη

Μά και η Έλληνική Κυβέρνηση, η καμα-

ρωμένη, από Βούλγαρους κοιτατζήδες άπο-
τελείται. "Αν οι Υπουργοί ήντουσαν Έλληνες,
από την πρώτη μέρα θα τόνιζαν το κίνημα.
Θάστελναν χιλιάδες, δυο χιλιάδες στρατιώτες
με τη διαταγή η να τους φέρναν εδώ δεμένους
τους άρχηγούς της Ξεροκαμπίας η να φέρναν
στο ταγάρι τα κεφάλια τους. "Ετσι μονάχα
στέκεται το Κράτος, όταν, έννοείται, υπάρχει
Κράτος. Μά δώ τέτοιο πράμα το λέμε μονά-
χα, χωρίς και να το ξέρουμε, άφοι' ποτέ μας
δεν το είδαμε.

Θαρρείτε πως αν τόδελαν αυτό το Κρά-
τος ο Διμπερόπουλος κι ο Σολωμός θα τολμού-
σαν να στρατολογήσουν τους τσολλάδες τους
και να πάνε στο Ξεροκάμπι να το καταλύ-
σουν; Αυτοί κάτι άλλο, ισχυρότερο από το
Κράτος βλέπουν. Κι αυτό το κ' ε τ ι, είναι ο
Βουλευτής τους. "Εχει τον βουλευτή του, και
τους βουλευτές τους μάλιστα, ο Διμπερόπου-
λος άφοι' είναι και Δήμαρχος' έχει τους δι-
κούς του κι ο Σολωμός, άφοι' θάναι μεγίλος
κομματάρχης, που μπορεί και στρατολογεί
στο φτερό, όσους δεν θα μπόρεση να στρατο-
λογήσει, με τόση εύκολία, η Πολιτεία σε ώρα
Έθνικής ανάγκης. "Αφοι' λοιπόν κ' οι δυό τους
έχουν τους βουλευτές τους, η Έλληνική Πο-
λιτεία δεν μπορεί ναχη ούτε ένα στρατιώτη
για να επιβάλη τους νόμους της. Και να τ' ο
δείτε, σαν ήσυχάσουν εκεί κάτω τα πράματα,
ούτε από Δήμαρχο δεν θα τολμήσουν να τόν
πάψουν τον Διμπερόπουλο. Θα πέσουν οι βου-
λευτές στη μέση, κ' όπου πέφτει αυτή η λαι-
μική, ο Νόμος κάθεται σταυροπόδι και φουμά-
ρει το ναργιλέ του.

ΤΥΠΩΘΗΚΕ

σε βιβλίο ε κωμικώτατος παραλογισμός του Μιστριώτη
για το Λισσαόνειο. Τά έξεδα της πνευματικής αυτής
κηδίας τα πλήρωσε το Πανεπιστήμιο, σ' αυτό λοι-
πόν, όπως είπαμε και προχτές, μένει όλη η τιμή κ' η
δόξα του περιφήμου αυτού Μιστριώτικου κκατασκευά-
σματος.

"Εγινε όμως και κάτι άλλο, όχι τόσο τίμιο με το
βιβλίο αυτό. "Ο Μιστριώτης δεν περιορίστηκε να τυ-
πώση μονάχα όσες άνοησίες είπα τότε στο Πανεπιστή-
μιο, μα πρόσθεσε και μια σημείωση, άνόητη κι αυτή σαν
τόν λόγο του, μα και λίγο άτιμη, άφοι' δίχως να ζη-
τήση την άδεια ούτε του κ. Καζάτζη, ούτε του κ.
Ευαγγελίδη, έσκέπασε με την ύπογραφή τους τις πε-
ρίφημες έκεινες άηδίες του «Εμπρός» για τον δίοπο
Τσακωνόπουλο, που οι φραγκοπαπάδες του Κοντοκα-
λιού της Πόλης κοίταξαν να τόν κάνουν "Έλληνα, δι-

δάσκοντας σ' αυτόν πως ο Ψυχάρης κ' οι όπαδοί του
δουλεύουν για το Έθνος.

Τι θα πη, φωνάζει ο Μιστριώτης, όταν το φιλελ-
ληνικόν των Γάλλων έθνος μάθη, ότι η υπό του Ψι-
χάρη διδασκομένη γλώσσα δεν είναι ούτε η αρχαία,
ούτε η νέα;

Το φιλελληνικό των Γάλλων έθνος, και κάθε άλλο
πολιτισμένο έθνος, δεν έχει ανάγκη να μάθη πράματα
που τ' άρει περισσότερο από κάθε σοφί πολιτιστενική.
"Ενα μονάχα δεν θάξεραν και θα τ' ο μάθουν τώρα:
Πως το Έλλ. Πανεπιστήμιο, με τ' ο να πληρώνη να
τυπώνονται τέτοιες φυλλάδες, υίθετεί μωρίς που θα
ντροπέτανε να τις ύπογράψη και μαθητής σχολαρχ-
χίου άκόμα.

Μά από τότε τέτοιο πνευματικό ήλιθιοκομείο είναι
να περιμένη κανένας περισσότερα και καλύτερα;

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

έιτυχώς δεν την έκαναν άκόμα οι έφημερίδες μας την
Πανδώρα. Την έκανε όμως η "Αστυνομία μας μωβι-
σπότημα του Πονούν δε Τεράρι με τις παιδικήσιες
και λίγο άνοστες μηχανογραφίες της.

"Όσοι διάβασαν την περασμένη Τρίτη στις έφημε-
ρίδες τ' ο περίφημα κ' ανκκινωθέντα τ' ος "Αστυνομίας,
πως η Πανδώρα βρέθηκε σ' ένα ξενοδοχείο με μια γυ-
ναίκα κοινή, πως ο κ. Σκωτιδης άναγκάστηκε να φέρη
την κυρία του στο θέατρο του "Αρνιώτη και να τρέξη
στον τόπο του εγκλήματος να τ' ο πιάζη, πως η "Α-
στυνομία μας άγωνίζεται να ποδείξη με κάθε τρόπο,
παρά τους φυσικούς νόμους, ότι μπορεί μια παρθένα να-
και και γυναίκα κοινή—όσοι τ' ο διάβασαν όλ' αυτά γέ-
λασαν για λογαριασμό της "Αστυνομίας μας.

Κράμα, μα την αλήθεια, που οι άστυνομικοί μας
δεν κάθονταν να γράφουν ρομάντζα, εκεί που χάνουν
τόν πολύτιμο καιρό τους να φυλάνε τ' ο ζωή, την πε-
ριουσία μας και πρ' ο πάντων τ' ον τιμή μας.

Κι αυτοί θα κέρδιζαν παραδες και δόξα κ' η "Ελ-
ληνική φιλολογία θάναυφώνωταν κ' η τιμή μας θάη-
ταν κάπως καλύτερα έξασφαλισμένη.

ΑΛΛΑΖΟΥΝ

"Υπουργοί κ' έδω, μα μονάχα σ' όνομα, όχι και στα
μυαλά. "Αντίγραφο ο ένας τ' άλλου, και κάποτε
και μουντζουρωμένο αντίγραφο. Νά και ο κ. Λομπάρδος,
ε κ κ ι ν ο ύ ρ ι ο ς "Υπουργός της Παιδείας, ίδιος και
χειρότερος με τόν παλιό τόν Στάη και με τους άλλους,
τους παλιότερους, στο ζήτημα τ' ον διδασκαλικών με-

τώρα πως πέρασε ένα δευτερόλεπτο, ένψ για κείνους περνούν
είκοσι όχτώ ώρες! Κ' έτσι κάθε ζωή και κάθε κίνημα
έδωπέρα περνά γληγορώτερα' κοίτα αυτά τ' ο φυτά.»—Πο-
λύ σωστά, είπα, βλέπω τώρα πολύ καλά που αυτά τ' ο
δέντρα—θα είναι δέντρα, νομίζω, αυτά τ' ο πράματα που
μοιάζουν χταπόδια—λουλουδιάζουν και βγάνουν καρ-
πους μπροστά στα μάτια μας. Κι παραπέρα φαίνεται ένα
είδος σπιτί σ' να φυτρώνη από το χώμα!—«Ναι, οι Σα-
πουνιώτες τ' ο χτίζουνε. Τούτην τ' ο στιγμή που τ' ο βλέπου-
με, βλέπουμε τ' ο αποτέλεσμα δουλειάς δυο μηνών! Τους
χτίζετε όμως δεν τους βλέπουμε γιατί τ' ο κινήματά τους
είναι παραπολύ γλήγορα για τ' ο αντίληπτικό μας. Για αυτό
θα μικρώνω τ' ο αντίληπτικό μας άκόμη έκατό χιλιάδες φο-
ρές με τ' ο μικρογόνο. Ναι μύρισε το πάλε! Τ' ο μέγεθος μας
μένει τ' ο ίδιο, θα αλλάξω μονάχα τ' ο αντίληπτικό τ' ον και-
ρού». "Ο Μπαρμπα—Φέντης έβγαλε πάλι τ' ο μηχανή του.

Μύρια λιγάκι και βρέθηκα άμέσως σε μιάν πολιτεία,
τριγυρισμένος από πολυάριθμες μορφές που κινόντατε
γλήγορα και μοιάζανε με άνθρώπους, έξδν που μου φαί-
νονταν όλοι κάπως διάφανοι, ίσως εξαιτίας της καταγωγής
τους από γλυκερίνη και σαπούνι. "Αγροικούσα τις φωνές
τους χωρίς να καταλαβαίνω τ' ο γλώσσα τους. Τ' ο φυτά εί-
χανε πάψει να φυτρώνουνε τόσο γλήγορα τ' ο βλέπαμε τ' ο-
ρα όπως τ' ο βλέπουν οι Σαπουνιώτες, η όπως οι άνθρώποι
τα φυτά της γης.

"Εκείνο που πρωτύτερα μ' άς φάνηκε σ' ο σιντριβάνι

ήτανε τ' ο στιλιάρι ενδς άψηλού χορταριού. Τώρα κ' οι
κάτοικοι της σαπουνόφουσκας μ' άς είδανε και μ' άς τριγυ-
ρίσανε και μ' άς έρωτήσανε πολλά' ήτανε, φαίνεται, πολύ
φιλόμαθοι. Συνεννοούματε πολύ δύσκολα, γιατί με τ' ο
χέρια τους που μοιάζανε ποδάρια χταποδιών, κίμανε τό-
σο παραξένα κινήματα που δεν καταλάβαινε ούδ' ο γνε-
ψίματά τους. Μάθαμε ύστερα πως μ' άς πήρανε για κατοί-
κους από άλλο μέρος της σαπουνόφουσκας, που δεν τ' ο
γνώριζαν άκόμη.

"Η θροφή που μ' άς δώσανε δ' ο μ' άς άρσενε πολύ, γιατί
είχε γούστο παραπολύ άλκαλικό με τόν καιρό όμως τ' ονε
συνηθίσαμε, μ' άς δ' ο μ' άς άρετε που δεν είχαμε καθαυτό πο-
τά, αλλά μονάχα ένα είδος σουπα η πουρέ. "Όλα στον
παραξένο κόσμο ήτανε σαν είδος κόλλα, και θαμίζαμε
που η φύση η καλύτερα η δημιουργική δύναμη της ζω-
ης έλα έδω τ' ο είχε ταιριάζει παραπολύ κατάλληλα με τ' ον
κατάσταση, τούτη.

"Οι Σαπουνιώτες πρίμτατες ήτανε πλάσματα που εί-
χανε λογικό, θρέψημο, άνακνοή, κινήματα, άνάπαψη—
τις άπαραίτητες άνάγκες κάθε ζωντανού πλασμάτου—
αυ-
τές μ' άς βοηθήσανε πρώτα να καταλάβουμε ο ένας τόν
έλληνα και να μάθουμε λίγο λίγο τ' ο γλώσσα τους. "Ε-
πειδ' ο μ' άς περποιοούντανε πολύ πρόθυμα κι άφοι' ο Μπαρ-
μπα—Φέντης με βεβαίωσε, πως κανείς δεν μπορούσε να
νοιώση τ' ον άπουσία μας από τ' ο σπιτί μας, άρχισα μετά
χαράς να γνωρίζουμαι με τόν καινούργιο τούτο κόσμο.

Μέρες και νύχτες σαν και σε μ' άς δεν έχει έδωπέρα, μα
ταχτικά ύστερα από έναν καιρό που δουλεύαν, έρχονταν
ένα διάστημα που άναπαύονταν. Καταγιόμαστε παρα-
πολύ με τ' ο σαπουνιώτικη γλώσσα, και σπουδάσαμε όλη
μόνο τ' ο φυσική μα και τ' ο κοινωνική κατάσταση της σα-
πουνόφουσκας. Γι' αυτό φύγαμε για τ' ον πρωτεύουσα. Μ' άς
είχανε έδώσει συστατικό στον άρχοντα τ' ον κράτους, που
έχει τόν τίτλο: "Αφέντης τ' ον Λογικών. Οι Σαπουνιώτες
έχουνε τόν έκατό τους: Λογικό, κι αυτό τ' ο ένομα τ' ο
έχουνε με τ' ο δικιο τους, γιατί τις έπιστήμες τις έχουνε σε
μεγάλη ύπόληψη. "Αλλά καιρο τ' ο έθνος παρακολουθεί τις
συζητήσεις τ' ον λογίων. "Ητανε γοαφέ μας, να τ' ο δούμε
σε μιάν περίσταση που λίγο έλειψε να τελειώσει άσχημα
για μ' άς.

"Όλα όσα είχα παρατηρήσει: έδω τ' ο είχα σημειώσει
σ' ένα βιβλίο και πράγματι είχα μαζώξει πλούσιο κ' ά-
ξέτημωτο υλικό που σκόπευα να τ' ο κάμω μιάν "Ιστορία
του πολιτισμού της σαπουνόφουσκας, ύστερα από τόν ξα-
ναρχομό μας στη γη. Δυστυχώς δεν είχα προσέξει ένα πε-
ριστατικό. Στο έαφνικό μας έναμεγάλωμα, ύστερα, δεν
είχα άπάνω μου τ' ο βιβλίο εκείνο, κι έτσι συνέβηκε η
συφορά ήταν εξαιρεμένο από τ' ον έπιρροή τ' ον μικρογόνου!
Γι' αυτό φυσικά τ' ο αξέτημωτα τ' ο χειρόγραφα μου άδύνατα
να τ' ο έαναβρω' πετούνε κάπου τριγύρω μας—ένα άφαντο
κομματάκι σκόνη—και μαζ' ο τους χάθηκε κ' η άπόδειξη
της διαμονής μου στη σαπουνόφουσκα.

ταβολών, άφοϋ φουρνιές και φουρνιές έτοιμάζει από δαύτες κ' έδωσε μάλιστα, λένε, κι όδηγίες στους άρμόδιους τμηματάρχες να του τοιμάσουν τους πίνακες των ακρατομηθησομένων, που λέν και τά όργανα της κακρεΰουσας.

Πώς είναι άτιμία του χειρότερου είδους αυτό που γίνεται με τις δικαστικές και με τις άλλες ύπαλληλικές μεταβολές, τó φωνάζαμε χίλιες φορές, χωρίς να έχουμε και την έλπίδα πως θάκουστούνε οι φωνές μας. Τώρα μονάχα τούτα προσθέτουμε, πως είναι καινούρια άτιμία να πετιούνται από τή μια μεριά οι φτωχοί έπιστάτες των σχολειών, τους κλοκακρινούς μ'νες, για να γίνεται οικονομία, κι από τήν άλλη μεριά να μετακινούνται τόσες χιλιάδες δασκάλαι, μόνο και μόνο για λόγους κομματικούς, και να πληρώνη τó Δημόσιο ταμείο κοντά εκατομμύρια για έδειποτικά τους έξοδα.

Ο κ. Δουμπάρδος άνακάλυψε τήν πρώτη οικονομία με τους έπιστάτες κι ό ίδιος, τζόγια μου, θά σκροπίση αύριο τόσον παρ'α' για να κινή τά κέφια του και τά κέσια του έφ'εν τός του.

SULU PRUDHOMME
ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μάτια πολλά, άμέτρητα, γαλάζια, μαύρα, όλα 'Αγαπημένα, είδανε τó φως τó πρωινό.
Στά μνήματα τά σκοτεινά κοιμούνται και ό ήλιος 'Ακόμη λάμπει, θύόνεται στόν άπειρο ούρανό.

Οι νύχτες πιδ γλυκύτερες από τις μέρες μάτια Μαγέψανε άμέτρητα, μαύρα και γαλαζιά.
Τάστέρια άκόμη λάμπουνε, σκοτεινάταν τά μάτια Και κλείστηκαν' μ'έν έρχταν, ώϊμένα, τή θωριά;

"Όχι' αυτό δέ γίνεται' θά είναι γουσιμένα Σ' εκείνο που άόρατο, τó λέμε έμαίς έδώ.
Και όπως βασιλεύοντα; τάστέρια μ'ε; άφήνουν 'Αλλά δέν φεύγουν, μένουνε πάντα στόν ούρανό,

"Έτσι τά μάτια φεύγουνε, αλλά δέν είν' άλήθεια Πως ούδουνε, πως παθαίνουνε και πως δέ ζούνε πιά.
Πρò; κάποια αύγή άπέρανη τά μάτια είν' άνοιγμένα Κ' έκειθε από τά μνήματα βλέπουν παντοεινά.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

—Σού άρεσε τó θέατρο έχτες τó βράδυ;
—Πολύ πολύ. Είχα κοντά μου τόν κ. Χωράτη, και έρεις, είναι τότο δικασκαδικός!

Είχαμε περάσει άπάνω κάτω δυό χρόνια στη σαπουνόφουσκα, όταν ήρξισαν τά μαλλώματα στα δυό κόμματα τώ Σαπουνιώτ'ωε που τó καθένα είχε δικό του δόγμα. Ένας φυσιοδίφης ζακουσμένος, ό Γλαγγής, που τόν υποστήριζε ζωηρά τó προεδρευτικό κόμμα, κηρύχτηκε έναντίο στο δόγμα που δίδασκε ή καλύτερη σχολή για τήν κατίσταση τού κόσμου. Καλέσανε τó λοιπόν τó Γλαγγή μπροστά σ'ό άνώτατο δικαστήριο της 'Ακαδημίας τώ Λογικώνε για να εξετάσουν αν οι ιδέες κ' οι άνακάλυψές του βλάψανε τó σφέρο και τήν τάξη τού κράτους. Οι αντίπαλοί του είπαν πως οι καινούργιες θεωρίες του άναποδογυρίζανε τους έρρους κι άρχαίους νόμους και τις παράδοσες τώ Λογικώνε. Γι' αυτό ζήτησαν να πάρη πίσω τις διδάχες του ό Γλαγγής ή να τόν τιμωρήσουνε σαν αίρετικό. Κατηγορήσανε λοιπόν για λαθασμένους κ' όλέθριες τις άκόλουθες τρεις θεωρίες του:

Α'. 'Ο κόσμος είναι από μέσα άδειος κ' ή φλούδα του έχει πάχος μονάχα τριακόσιες πηγές.
Οι αντίπαλοι του πάλε είπαν: "Αν ήταν άδειο τó χώμα που πατούσαν οι Λογικοί, από πόλυν καιρό θά είχε σπάσει κ' είναι μάλιστα γραμμένο στο βιβλίο του παλάρχαιου φιλοσόφου τού Πανζή (που είναι ένα είδος 'Αριστοτέλης για τους Σαπουνιώτες).
Κ'Ο κόσμος ής είναι άτόφους, και δέ θά σπάση ποτέ!"
Β'. Είπε ό Γλαγγής: "Ο κόσμος είναι χτισμένος μο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *)

Είτανε πραγματεφτάδες, τολμητερά, όπως είχε πού και πού σε κείνα τά χρόνια, κι άκουσαν πως κρύφτανε μέσα τους θησαυρούς άγνωστούς άκόμα τά Νησιά τού Χουάν Φερνάντεζ, και σηκώθηκαν μια μέρα να τους μαζέψουνε και καλά. Τού καπετάνιου θυγατέρα ήταν ή ναθαγημένη κόρη, δεκοχτώ χρονώ παρθένικ, θεόμορφη κι άνοιχτόσφ'ρη-όρφανή από μάνα, χαδεμένο παιδί τού μπαμπά της-θέλησε να βγ'η στο ταξίδι με τόν πατέρα, κι άντ'ις να βρ'η θησαυρούς, βρέθηκε μόνη της στη Μασαταίρα θησαυρός.

Πατριδά της είτανε ή Βενετιά. Δέν ύποφιάζονταν ό Γιάννης—που να β'η τότες τέτοιο πράμα με τó νου του— πως ήξερε και ρωμαίικα ή κόρη, όπως κι άλλοι πολλοί στη Βενετιά σε κείνα, καθώς και στα δικά μας τά χρόνια. 'Αρτηνός έμωσ είτανε κ' ή μάνα της Ρωμιά. 'Οτόσο μ'ιτε 'Ρωμιά έμοιαζε μ'ητε Βενετσιάνα, τουλάχιστο σαν π'υ τις φαντάζονταν σύνηθα τις Βενετσιάνες, άψηλές, λιγνόκορμες με τó περήφανο τó βλέμμα, με τά μάτια κάρθουνα, με τó άχνόχρυσο πρόσωπο τάρθινατο, θολόφρυγο και ζεστόχρυσο, που μας ζουγράφισε ό Τυτσαίνος. Περηφάνεια δέν τ'ε; έλειπε μ'ητε σ'ό βλέψιμο μ'ητε σ'ό βούδιμα, γιατί β'ασταε πάντα ίσια τó κεφάλι, σικωμένο άπάνω και σοβαρό' μ'ε είχε συνήμα και κάτι παιχιδιάρικο, νιανήσιο, άπαλό, που δέν μπόρειε να π'ης τί πράμα είτανε. Τά μάτια της γαλαζιά γαλαζιά και μεγάλα μεγάλα, λ'εσ τά μάτια εκείνη τού ποταμιού που είδε ό Γιάννης στο λόγγο πορπατώντας. Τά μαλλιά της όλόζαθα και μακρά, πιδ κάτω άκίμη κι από τή μέση' μέτριο τάρνίστημά της κι ε'χε τόσο παρ'α' όσο στρογγυλοκαμωμένη και τó δέμα της γερό κι άφράτο. Με τó μεγαλούτσικό της τó στόμα, τά δόντικ τά λαμπερά, τά κόκκινα και λιγάκι σαν παχύσαρκα χείλα, με τή μικρούλη μύτη που κατέβαινε γραμμύ, από τó μέτωπο στο στόμα, έδειχνε πολύ άποφασισμένη, κι άλήθεια

*) Κοίταξε τά φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104 και 105.

είχε βέλκηση, είχε κουράγιο, είχε και ζυπνάδα. Τόνομά της Μυριέλλα.

Η Μυριέλλα, σ'ά βρέθηκε μονάχη, σ'άκρουγάκι, δέν άπελπίστηκε, όσο τρομερό κι αν είτανε τó κακό. Τó πρωί εκείνο που έσκυψε ό Γιάννης και τήν είδε, άφ'η έβλεπε πρώτη φορά σε τί μέρος τού κόσμου είχε πέσει. Τó λιμναίο της φάνηκε σ'ό γουρο, άπόμακρο σαν πως είτανε κι άπομονωμένο, με τάρψηλά τά βράχια γύρο γύρο, που τó κ'άνανε να μονάξη σαν πηγάδι. Είπε να καθήση εκεί να προσέινη τί τ'ά β'η. Μαζώξε και περιτυλίχτηκε με φύκια, που τ'ε; τ'άερνε τó κύμα της γιομοθαλασσιάζ. Μαζέδοντας τά φύκια, έτυχε να πιάση και κάτι τσαχανούς, κάτι δστρακα, που άρχισε να τά δοκιμάση, για να μ'ην π'οθ'νη από τήν πείνα, τ'ώρα που λύτωσε. "Ηπιε και λίγο νερό από ένα λιανό λιανό βουάκι, τó μόνο της βορικώνης βουνοσειράς σε κείνη τή μεριά, και πού μόλις τó ξεδιακρινε, στόν άμμο.

Βέβαιο είταν πως να β'ασταξη τó κ'ρίτσι πολλές μέρες εκεί κάτω, πιθανό δέν μ'πορούσε να είναι. Πως λοιπόν ό Γιάννης, που γνώριζε τόν τόπο, τήν ζυπόλυκε κ' έδραμε τ'ότο γλήγορα; Λυσάσε, που να π'ης άφ'η δέν είτανε, να φοβήθη έ φίλος, γιατί δηγούνται για μερικούς άλλους μοναξιώτες, πως από φόβο δέ θέλανε να δούνε ως και τήν ίχνα ενός άθροπίνου ποδαριού, άφοϋ περάσανε χρόνια και χρόνια, δίχως πρόσωπο ζωντανό να γ'αναντέψουνε. Μ'ε έδω τί ταίριαζε τέτοιος φόβος; 'Εγώ γ'άρ'ό πως άλλο φοβήθηκε ό Γιάννης; φοβήθηκε τόν εαυτό του, δηλαδή φοβήθηκε ε'χ: να δ'η άθροπο, φοβήθηκε μ'ήπως άθροπος τόνε δ'η.

"Αθροπος! Τι σήμαινε τ'ώρα για τί Γιάννη μας τ'όνομα και τó πράμα; Τ'όνομα, είπαμε πως τó ξεχάσε' τó πράμα, για να τó καταλάβουμε πως τó φανταζότανε, π'έπει να κατέβουμε στο μυαλό του τ'άποθ'αθα, και τó μυαλό του τ'άποσκέπαζε σαν καταχινιά λεφτούτσινη που τόν άποχωρίζε τόν ίδιο από τόν κόσμο τó δικό μας. Σ'τοχαστήτε που άλλε κάθε μέρα δέν έβλεπε παρά τά ζ'α του, τά δέντρα του, τó Νησί του, πως

νάχη από δυό στοιχειά, από τó ζύγγι κι από τó άλκάλι, που και τά δυό μόνα είναι τά καθυπό'στοιχειά κ' ύπάρχουν αιώνια 'Από αυτά ό κόσμος έχει ζετυλιχτή μηχανικά' κι όλα που ύπάρχουνε τ'ώρα είναι σχηματισμένα μονάχα από ζύγγι κι άλκάλι. 'Ο άγέρας είναι εξ'ατμισμένος από αυτά τά δυό στοιχειά. 'Εναντίο σ' όια τούτ'ά είπαν οι αντίπαλοί του πως ε'χ: μόνο ζύγγι κι άλκάλι, μα και τó νερό και ή γλυκερίνη είναι στοιχειά. 'Αδύνατο να πήρανε μόνα τους τά στοιχειά σχήμα σφ'ίρας, γιατί είναι γραμμένο στο άρχαιότερο βιβλίο που ε'χουν οι Λογικοί: "Ο κόσμος είναι φυστημένος από τó στόμα ενός γίγαντα που τότε λέγουνε ό Ρουδιπούδης".

Γ'. Διδάσκει ό Γλαγγής: αυτός ό κόσμος που βρισκόμαστε δέν είναι ό μόνος κόσμος που ύπάρχει μα ύπάρχουν άναριθμητοί κόσμοι που όλοι τους είναι άδειες σφ'ίρες από ζύγγι κι άλκάλι, και που πετούνε λούτερα στόν άγέρα. Κι άπάνω τους ζούνε πλάσματα με λογικό.

Αυτήν τή γνώμη τήν είπαν ό,ι μόνο λαθασμένη, μα κ' επικίντυνη για τó κράτος τους, γιατί αν πράγματι ύπαρχαν άκόμη κι άλλοι κόσμοι που δέν τους ξέρουνε, τότε; ό 'Αφέντης τώ Λογικώνε δέ θά τους είχε στην έξουσία του. Είναί όμως γραμμένο στους νόμους τού κράτους:

"Σ'ά λέγη κανείς πως ύπάρχει κάτι τι που δέν ύπακούει στόν 'Αφέντη τώ Λογικώνε, τότες ής τόν ψήσουν ως πού να λυώση!"

Στη συνεδρία μέσα σηκώθηκε ό Γλαγγής για να δια-

φεντέψη τις θεωρίες του. "Εδειξε λοιπόν πως τó δόγμα "ό κόσμος είναι άτόφους", αντιφάσκει σ'ό: "είναι φυστημένος". 'Ερώτησε μάλιστα που θά στέκονταν ό γίγαντας ό δημιουργός, δ δέν ύπάρχανε κι άλλοι κόσμοι! Οι 'Ακαδημαϊκοί της άρχαίας Σχολής μ' έλην τή σοφία τους βρεθήκανε σε δύσκολη θέση μπροστά στα λόγια τούτα. 'Ο Γλαγγής χωρίς άλλο θά είχε νικήσει με τις δυό πρώτες θεωρίες του, δ δέν τόν είχαν ύποφιαστή για τήν τρίτη. Μά τούτη τόσο πολύ τόν κκοσούτησε που κ' οι φίλοι κ' οι όπαδοί του δέν τολμήσανε πιά να τόνε διαφεντέψουνε, γιατί όλοι τους τή γνώμη τούτη πως ύπάρχουν άκόμη κι άλλοι κόσμοι, τή θεωρούσαν προδοτική κι άντεθνική! 'Επειδή όμως ό Γλαγγής δέν ήθελε καθόλου να πάρη πίσω τó λόγο του, ή πλειονοψηφία της 'Ακαδημίας ούχτηκε καταπάνω του, κ' οι πιδ φανατικοί από τους αντίπαλους του κουβαλήσανε μάλιστα καζάνια γεμάτα ζεστή γλυκερίνη για να τόνε βράσουν ως πού να λυώτη!

"Όταν άκουσα όλες αυτές τις άθάσιμες φλυαρίες κ' έπειδή ήμουνα βέβαιος πως β'εβηκα άπάνω σε μια σαπουνόφουσκα που ό γιός μου τήν είχε φυσήξει έδώ κ' ε'χ λεφτά τ'ε; ώρας, μ' ένα άγρο από τó παραθύρι τού σπιτιού μου, κ' επειδή είδα πού στη συζήτηση τούτη άπάνω στις στραβές γνώμες ένα πλάσμα ειλκρινό που πολεμούσε να βρ'η τήν άλήθεια, κόντευε να χάση τή ζωή του—γιατί και για τους Σαπουνιώτες τó βράσιμο είναι επικίντυνο—για όλα αυτά δέν μπόρεσα πιά να κρατηθώ, σηκώθηκα και ζή-